

Arrest

nr. 323 213 van 12 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 december 2024.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart in het verzoekschrift de Albanese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek nam de commissaris-generaal een beslissing waarbij haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard omdat de door verzoekster aangehaalde medische problemen geen verband hielden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde wet. Verzoekster maakte evenmin aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten om de medische fouten aan te klagen. Haar bewering nergens terecht te kunnen in Kosovo was een motief van louter socio-economische aard en ressorteerde als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij arrest van 22 december 2023 met nummer 299 378 werd haar beroep verworpen.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat haar medische problemen nog steeds actueel zijn en dat zij hiervoor opvolging nodig heeft. Verder verklaart zij dat een gescheiden vrouw in Kosovo en in Albanië waardeloos is en amper op steun kan rekenen. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek legt zij enkele medische afspraken neer en een verslag van een operatie aan haar neus.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek opnieuw naar motieven verwijst die zij reeds in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Het louter herhalen van deze motieven doet echter niets af aan de vaststelling dat de door verzoekster ingeroepen motieven van medische en socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten in het kader van haar huidig beschermingsverzoek wijzigen niets aan deze vaststellingen.

(ii) in geval van eventuele (veiligheid) problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (AD, stuk 5 - verklaring volgend verzoek d.d. 30.05.2024). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de

elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in haar beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekster aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Wat betreft verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar Kosovo voor haar leven vreest omdat zij aldaar geen gezin, familie en woonplaats heeft waardoor zij geïsoleerd in het leven zal staan en zich beroept op een precair bestaan als gescheiden vrouw in Kosovo, zijn dit geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door de verzoekende partij aangehaalde problemen zijn van socio-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Louter socio-economische overwegingen, zoals door verzoekster op slechts algemene wijze aangehaald vallen enkel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in zoverre wordt aangetoond dat de socio-omstandigheden in het land van herkomst van die aard zijn dat verzoekende partij een reëel risico loopt om specifiek en individueel aan een onmenselijke behandeling te worden blootgesteld, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften, én in zoverre deze omstandigheden het gevolg zijn van intentionele gedragingen door actoren bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu. In het rechtsplegingsdossier zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond. Algemene socio-economische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden ressorteren verder niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de door haar aangehaald medische problemen, hetgeen reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald werd.

9. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift aangaande haar langdurig verblijf in België waardoor zij zich tevens een levenswijze eigen heeft gemaakt die haaks staat op de situatie in Kosovo en Albanië betreft motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd haar eventueel risico op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn de voorgaande motieven niet relevant. Los van het voorgaande blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster pas sinds april 2022 in België verblijft zodat het door haar ingeroepen langdurig verblijf niet als vaststaande feit kan worden beschouwd. Hoe dan ook wordt in het verzoekschrift nergens toegelicht laat staan aangetoond hoe het langdurig verblijf van verzoekster in België maakt dat zij zich hier een zekere levenswijze zou hebben eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Kosovo of Albanië, laat staan

in die mate dat zij hierdoor bij terugkeer door wie dan ook dreigt te worden gevisieerd en vervolgd. Dit betreft niets meer dan een louter hypothetische vrees.

10. Betreffende verzoeksters betoog dat zij geen binding meer heeft met haar herkomstland, dient vastgesteld dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben met Kosovo of Albanië bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

11. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

12. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

13. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te haar die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1613 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota neer met extra medische stukken en wijst erop dat ze in een zeer moeilijke medische situatie zit, daarnaast heeft ze ook psychologische problemen, geattesteerd door een psycholoog, dhr. D(...). Terugkeren naar Albanië is voor haar die van Kosovaarse origine is en intussen gescheiden, kan niet. Ze komt in een zeer precare situatie terecht, mede gezien de onvoldoende (medische) hulp van haar autoriteiten. Ze behoort tot de groep gescheiden vrouwen van een zekere leeftijd waardoor ze het risico loopt op extra deprivatie en schending van art. 3 EVRM (haar medische situatie werkt verzwarend). Een nieuw onderzoek dringt zich op en ze volhardt in haar middelen. Ze stelt zeer goed te begrijpen dat de CGVS Albanië als een veilig land beschouwt maar persoonlijk zit zij in een slechte situatie: ze is erg ziek -kapot: diabetes, bloeddrukproblemen, pijnlijke rug, leverproblemen, ze is gevallen bij het uitvoeren van gemeenschapdienst in het opvangcentrum en nu heeft ze problemen met haar benen, waardoor ze zich de vraag stelt hoe ze nu terug kan naar Albanië. Ze heeft er geen huis, niets, het is beter om hier dood te gaan. Ze zou een bypassoperatie moeten ondergaan maar ook de dokter heeft aangeraden te wachten tot er duidelijkheid is over haar verblijf want een opvolging zal nodig zijn.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de ter zitting bij aanvullende nota aangebrachte elementen, geen concrete en dienstige argumenten of gegevens bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 november 2024.

5.1. De Raad herinnert er vooreerst aan dat het verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming in België betreft. Eerder werd in het kader van haar vorig, eerste beschermingsverzoek bij beslissing van het CGVS van 29 november 2022 internationale bescherming geweigerd, een beslissing waartegen zij in beroep ging. Bij arrest van de Raad nr. 299 378 van 22 december 2023 werd dat beroep verworpen.

5.2. De in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming door verzoekster ter zitting bij aanvullende nota aangebrachte attesten van dokters en psychologen hebben betrekking op haar gezondheidssituatie, die zij ter zitting ruim aanhaalt en benadrukt.

Verzoeksters gezondheidssituatie kwam reeds ruim/uitgebreid aan bod in het kader van haar vorig, eerste beschermingsverzoek en hierover werd toen, kort samengevat, o.a. vastgesteld en geoordeeld dat zij zowel in Kosovo als Albanië, haar landen van nationaliteit, toegang heeft tot de gezondheidszorg, en dat haar medische problemen geen verband houden met de criteria inzake internationale bescherming en zij op grond van haar gezondheidsproblemen dan ook geen nood aan internationale bescherming aantoonde.

5.3. Voor de volledigheid en duidelijkheid wordt erop gewezen dat in het kader van verzoeksters vorig, eerste beschermingsverzoek in België, de Raad in beroep op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft beschikt, ter verwerping van haar beroep:

“1. Verzoekster, die verklaart de Kosovaarse en Albanese nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Kosovo, net als o.a. ook Albanië, aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt die landen opnieuw aan als veilige landen van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Kosovo en Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land(en) van herkomst niet als veilig kan/kunnen worden beschouwd. De bewijslast rust op haar.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Kosovo en Albanië nergens terecht te kunnen en niet de nodige verzorging te kunnen krijgen.

3. De Raad stelt, net als de commissaris-generaal, vast dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aantoonst. Verzoekster werpt geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing die alzo doen besluiten.

4.1. In casu is er geen sprake van een actor van vervolging of ernstige schade. Verzoekster licht niet toe, laat staan dat zij aantoont wie zij precies bij een terugkeer naar Kosovo of Albanië vreest, en om welke reden. Derhalve is een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

4.2. Het voorgaande geldt des te meer in het licht van verzoeksters verklaringen op de DVZ (vragenlijst van 21 oktober 2022), waar zij o.a. aangaf: "Ik weet niet waarom ik uiteindelijk beslist heb om naar België te gaan maar het was mij allemaal teveel. Ik moet vaak op controle en ze denken dat er nog altijd gezwellen zitten in mijn lichaam. Ik moet ook een prothese hebben voor mijn oog, de dokter had de vorige prothese beschadigd tijdens één van de operatie, en dit kost allemaal veel geld daarom besliste ik om naar België te gaan".

Verzoekster gaf er alzo duidelijk en expliciet aan en te kennen naar België te zijn gekomen in de hoop hier gratis dan wel goedkopere medische hulp te kunnen verkrijgen, hetgeen evenwel op geen enkele wijze verband houdt met de bepalingen inzake internationale bescherming. Ze gaat hiermee volledig voorbij aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekster om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft.

Uit verzoeksters verklaringen nadien op het CGVS afgelegd, blijkt bovendien dat zij zowel in Kosovo als in Albanië voldoende toegang had tot en gebruik kon maken van de gezondheidszorg aldaar. Zo verklaarde ze o.a. voor haar borstkanker 3 operaties te hebben ondergaan en in totaal zelfs "12 keer geopereerd" te zijn, dat ze naar dokters ging en dat ze zowel naar publieke als privéziekenhuizen ging en zeer regelmatig naar de spoeddiensten in Vushtrri, en blijkt voorts o.a. dat haar oogprothese voor 20 procent door de Kosovaarse staat werd betaald. Ook haar vader kon van de Kosovaarse gezondheidszorg gebruik maken en zou bv. 2 keer voor hartstoeornissen zijn geopereerd en een bypass hebben ondergaan (NPO, p. 3 – 11). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster in haar land(en) van herkomst toegang had tot gezondheidszorg. Uit niets blijkt dat haar persoonlijk en intentioneel medische zorg wordt geweigerd.

4.3. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre er een kwaliteitsverschil zou zijn tussen de gezondheidszorg in België en Kosovo, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met voormelde bepalingen inzake internationale bescherming. Het feit dat volgens verzoekster een oogprothese te duur is om zelf te bekostigen, ressorteert evenmin onder die bepalingen.

4.4. Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de medische fout die zou zijn gemaakt in het ziekenhuis in Kosovo waardoor verzoeksters oogprothese werd beschadigd, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat toen zij op de spoeddienst in het Kosovaarse Vushtrri het bewustzijn verloor, de aanwezige arts haar probeerde wakker te maken door zijn vingers in haar ogen te drukken en dat hierdoor haar oogprothese beschadigd geraakte en niet meer bruikbaar was. Een dergelijk handelen kan bezwaarlijk als een daad van vervolging of ernstige schade worden beschouwd nu de arts klaarblijkelijk net de intentie had om verzoekster terug bij bewustzijn te krijgen. Zijn handelen was er op gericht verzoekster te helpen. De arts zou blijkens verzoeksters verklaringen bovendien nadien, tijdens een gesprek waarbij zij hem zei dat hij haar prothese had beschadigd en deze stuk is gegaan, hebben gezegd dat het hem spijt én dat het niet met opzet was (NPO, p. 11). Van een daad van vervolging of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming is derhalve geenszins sprake, gelet o.a. op het gebrek aan enig opzet/intentie om verzoekster schade te berokkenen.

In zoverre verzoekster het handelen van die arts als een medische fout beschouwt, waarbij de Raad nog opmerkt dat niet enig document voorligt als bewijs dat dit incident zich werkelijk heeft voorgedaan (en het om een fout zou gaan), merkt de Raad nog op dat zij haar algemene stelling dat zij nergens voor hulp of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten terecht kon op geen enkele wijze staakt. Het betreft niets meer

dan een blote bewering die zij niet in het minst met enig concreet en objectief begin van bewijs weet te staven. Er ligt niet alleen geen enkel document neer van de beweerd medische fout, doch daarnaast ontbreekt eveneens enig begin van bewijs dat zij die beweerd fout daadwerkelijk ergens zou hebben proberen aan te kaarten, bij het ziekenhuis zelf en/of bij de Kosovaarse autoriteiten. Uit verzoeksters eerdere verklaringen blijkt daarentegen dat zij nooit ergens heeft gemeld dat haar prothese door toedoen van een arts stuk is gegaan en dat zij zelfs nooit ergens heeft geïnformeerd waar ze dat zou kunnen doen (NPO, p. 11). De bewering dat zij nergens klacht kon indienen tegen die dokter, berust aldus niet op concrete pogingen daartoe en ontbeert dan ook elke grondslag en ernst. Dat verzoekster na die fout nergens terecht kon voor hulp of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten overtuigt derhalve allermint. De stelling in het verzoekschrift dat “Er zijn dan ook geen reële mogelijkheden voor verzoekster om hulp te zoeken voor de problematiek met haar prothese en nog minder inzake het aanspreken van verantwoordelijken inzake de medische fout”, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

4.5. Uit verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat nadat hun scheiding in oktober 2021 door de rechtbank werd uitgesproken, zij geen contact meer had met haar ex-man. Ze gaf ook aan niet te weten waar haar ex-man heden zou verblijven (NPO, p.3). Uit niets blijkt voorts dat ze nog contact zou hebben gehad met haar ex-schoonmoeder, of dat er zich nog enig probleem met haar of haar zoon, haar ex-man, zou hebben voorgedaan. Verzoekster toont dan ook geen actuele vrees jegens haar ex-man en ex-schoonmoeder aan.

Bovendien, waar in het verzoekschrift met betrekking tot die problemen op algemene wijze wordt geopperd dat “Verzoekster heeft verschillende jaren psychologisch geweld moeten doormaken waarvoor geen adequate hulp of zorg werd geboden”, wijst de Raad erop dat verzoekster eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij voor de situatie met haar (ex-)man nooit ergens hulp heeft gezocht bij de autoriteiten (NPO, p. 8). Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat haar hiervoor geen, laat staan adequate hulp of zorg werd geboden, nu zij hier nooit naar heeft gezocht.

4.6. Verzoekster gaat voorts niet in het minst concreet in op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt opgemerkt dat:

- haar verklaringen nergens terecht te kunnen bij een terugkeer naar Kosovo, aangezien haar ouders oud en ziek zijn en in een klein huis wonen en er geen plek is voor haar, en haar broer naar de toekomst toe er geen zorgen voor anderen zou kunnen bijnemen, motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ressorteren;

- socio-economische overwegingen zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling, doch in onderhavig verzoek geen elementen aanwezig zijn die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoekster concreet aangetoond, en

- verzoeksters bewering nergens terecht te kunnen, gerelativeerd kan worden gelet op de steun die zij doorheen haar leven gekregen heeft van familie en vrienden, wat doet vermoeden dat zij niet zonder steun zou vallen bij een terugkeer naar Kosovo.

Deze vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig concreet inhoudelijk verweer, onverminderd overeind.

Verzoekster beperkt zich er in haar verzoekschrift immers toe op algemene wijze te wijzen op ernstige humanitaire omstandigheden en socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard, zonder dit evenwel verder concreter toe te lichten en concreet te betrekken op haar persoon. Verzoekster geeft niet precies aan in welke mate zij door niet nader gespecificeerde omstandigheden en behandelingen persoonlijk zou worden geraakt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekster suggereren. Zo toont verzoekster o.a. niet aan dat zij in Kosovo of Albanië geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Tevens toont zij niet aan dat zij bij terugkeer naar Kosovo of Albanië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

4.7. *Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo en/of Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.*

4.8. *Verzoekster toont niet aan dat zij in Kosovo of Albanië voor vervolging dient te vrezen of dat zij er bij terugkeer een reëel risico zal lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat zij er bij terugkeer aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen, zoals in het verzoekschrift op uiterst algemene wijze wordt geopperd, wordt op generlei wijze concreet aannemelijk gemaakt.*

5. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar landen van herkomst, Kosovo en Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."*

Daar geen van de partijen binnen de daartoe wettelijke voorzien termijn na het versturen van deze, hierboven geciteerde beschikking, gevraagd heeft om te worden gehoord, werden zij op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met voormelde in de beschikking opgenomen grond en werd verzoeksters beroep bijgevolg verworpen bij voormeld arrest van 22 december 2023. Zij diende hierna op 17 mei 2024 huidig volgend verzoek om internationale bescherming in.

5.4. Verzoeksters gezondheidssituatie, die zij in het kader van huidig volgend verzoek opnieuw aanhaalt en verder met stukken staft en waarover zij ter zitting onder meer nog opmerkt dat zij een bypassoperatie zou moeten ondergaan, werd aldus reeds terdege en ruim in acht genomen bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming en zij laat thans geheel na om concrete en dienstige elementen bij te brengen die hetgeen hierover eerder werd geoordeeld? in een ander daglicht stelt.

Het louter opnieuw aanhalen en benoemen van haar gezondheidsproblemen en verder met stukken onderbouwen ervan, vormt geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingen, zoals in diezelfde zin eerder al in de beschikking wordt opgemerkt. Verzoekster lijkt hier in haar betoog ter zitting aan voorbij te gaan. Zij verliest zo niet alleen de grond van de beschikking uit het oog, maar ook het eerder in het kader van haar vorig beschermingsverzoek door de Raad uitgesproken arrest.

5.5. Overigens blijkt dat verzoekster in België voor haar medische problemen een (verblijfs)aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, dat bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van 9 oktober 2024 onontvankelijk werd verklaard. Haar beroep tegen bij de Raad tegen die beslissing is hangende (RvV 327 075), net als het beroep dat zij instelde tegen de beslissing van de DVZ van 15 februari 2024 met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten (RvV 311 152).

5.6. Waar verzoekster ter zitting opmerkt dat zij bij het uitvoeren van gemeenschapsdienst in het opvangcentrum gevallen is en zij nu problemen heeft met haar benen, bevestigt het ter zitting bij aanvullende nota neergelegde attest van het opvangcentrum (van Fedasil) van 7 juni 2024 dat zij op vrijdag 10 november 2023, inmiddels bijna anderhalf jaar geleden, haar werk niet kon voortzetten door een val de dag voordien. Verzoekster licht evenwel niet toe wie (en wat) ze daardoor heden in haar landen van nationaliteit Albanië of Kosovo te vrezen heeft en hoe dit dus een nood aan internationale bescherming aantoonst. Het is aan verzoekster om dit aan te tonen en niet aan de Raad om hiernaar te gissen. Zij toont hiermee aldus geenszins een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of reëel risico in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar een van voormelde landen van nationaliteit aan. Overigens, waar zij aan de hand hiervan ter zitting zich afvraagt hoe zij nu terug kan gaan naar Albanië, staat in voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2024 te lezen dat er geen medische informatie is waaruit kan blijken dat zij niet in staat zou zijn om te reizen, (hetgeen overigens ook uit haar aanwezigheid ter zitting blijkt). Hoe dan ook vormen huidige procedure verzoek om internationale bescherming en de beroepsprocedure tegen voormeld bevel aparte procedures.

De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag tot verblijf in België (op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan wel andere bepalingen) twee verschillende procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekende partij zelf *in casu* beweert, in het land/de landen van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals bij het vorig, eerste beschermingsverzoek al werd opgemerkt, is het aan verzoekster om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Ze brengt, zoals eerder in de beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, in het kader van haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De ter zitting aangereikte elementen zijn geenszins van aard anders te doen besluiten.

5.7. De argumentatie ter zitting dat verzoekster in Albanië en/of Kosovo geen huis en eigenlijk niets heeft, werd al eerder, ook al bij haar vorig beschermingsverzoek, aangehaald. Hiermee werd reeds uitgebreid rekening gehouden en omstandig gemotiveerd waarom zij hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonde en het aldus geen nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat geheel na, door het louter opnieuw aan te halen, aan die beoordeling afbreuk te doen.

5.8. Hetzelfde geldt waar zij opnieuw stelt dat zij, van Kosovaarse origine en gescheiden vrouw van een zekere leeftijd zoals zij zichzelf omschrijft, niet kan terugkeren naar Albanië. Verzoekster toont hiermee geen nood aan internationale bescherming aan, noch ten aanzien van Albanië noch ten aanzien van Kosovo. Hiervoor wordt verwezen naar het hierover eerder geoordeelde, zoals in de beschikking in punt 8.

5.9. Waar verzoekster zeer algemeen ter zitting stelt dat bij een terugkeer naar haar land(en) van herkomst een zeer precarie situatie en "extra deprivatie" en een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, komt het haar toe dit *in concreto* aan te tonen, wat zij evenwel volledig nalaat.

5.10. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift en de algemene opmerking dat een nieuw onderzoek zich opdringt, hetgeen naar het oordeel van de Raad evenwel geenszins aan de orde/nodig is daar hij over voldoende essentiële elementen beschikt om huidig volgend verzoek te beoordelen, zonder verder enigszins concreet op de inhoud van de beschikking in te gaan.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster bij huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

